

# Za našo deco.

Danijel Defoe:

## Robinson Crusoe.

(Dalj...)

Nisva smela več dolgo čakati. 19 divjakov je sedelo drug poleg drugega, dva pa sta stala pri belem človeku in sta mu vezala noge, da bi ga lažje zabolja.



»Zdaj!« sem zaklical Petku. Ustrelila sva oba ob istem času. Petek je dva ubil, tri pa ranil. Jaz nisem bil tako srečen, pa tudi od moje puške je bil eden mrtev, dva pa ranjena. Divjake je prevzel strah. Niso vedeli, od kod jim prihaja smrt in kam naj bežijo. Streljala sva še enkrat. Dva sta padla, nekaj ranjenih pa je začelo tekati sem in tja, strašno tuleč.

S Petkom sva pobrala vsak še eno nabito puško in sva stekla k belemu ujetniku. Ona dva divjaka sta skočila proti morju in v čoln. Za njima sta stekla še dva, ki ju je Petek preganjal. V tem času sem osvobodil ujetnika in sem mu pomagal, da je vstal. Misleč, da je Portugalec, sem ga v njegovem jeziku vprašal, kdo da je. On je odgovoril: »Kristjan.« Bil je tako slab, da je komaj mogel govoriti in se je le z velikim naporom držal na nogah. Dal sem mu piti malo ruma in kosček kruha jesti. Ko si je malo opomogel, sem mu dal sabljo ter sem mu rekel:



»Gospod, razgovarjala se bova pozneje«, ker mi je povedal, da je Španec in me je začel zahvaljevati, »sedaj se moramo bojevati. Če imate že zopet kaj moči, vzemite sabljo in samokres, pa udržite!«

Dozdevalo se je, kakor da bi mu bilo orožje povrnilo moči. Kakor besen je napadel divjake in s sabljo je ubil dva. Petek in jaz sva tudi pri-

skočila in v kratkem času so padli vsi, ki so bili na obali. Nekaj jih je pa bilo skočilo v dva čolna in izginili so, na vse moči veslajoč.

En čoln je ostal na obali. V tem je ležal tretji ujetnik zvezan. Kako sem se začudil, ko je začel Petek objemati in poljubovati tega človeka. Jokal se je, smejal, potem zopet jokal, vil roke, udarjal se po licu — kratko, mislil sem si, da je hipoma zblaznel. Dosti časa je poteklo, preden mi je mogel pojasniti, kaj mu je. Tisti ujeti divjak v čolnu je bil njegov — oče.

IX.

### Osvoboditev.

Tako je dobilo moje kraljestvo še dva nova podanika. Španec mi je pripovedoval, da je prebil z 20 tovariši brodolom in da so se rešili na otok, na katerem je prebivalo Petkovo pleme. Ti divjaki so z njimi lepo postopali, ali čez nekaj časa je izbruhnila vojna med tem plemenom in enemi sosednjim. Tekom vojevanja so sovražniki ujeli Španca in Petkovega očeta. V proslavo zmage so sovražniki privedli ujetnika na ta-le otok, da bi ju pojedli.

Po končanih razgovorih sem predlagal Špancu, naj se vrne s Petkovim očetom na otok ter pozove svoje tovariše, naj pridejo na ta-le otok in da tukaj žive, dokler se ne pokaže kaka ladja.

Ali šele čez kakih šest mesecev sta se mogla podati na pot, ker smo morali za ta čas posejati več ječmena in povečati čredo koz, da bi imeli novi prebivalci dovolj hrane.

Ko je bilo vse to gotovo, smo spravili v čoln hrane za več dni. Petkov oče je zatrjeval, da bo mogel prav lahko najti pot do svojega otoka in zato je prevzel na čolnu krmilo v svoje roke. Dogovorila sva se s Špancem, da mi bo ob povratku dal že iz daljave znamenje, ker mi je bilo treba znati, da je res on. Želel sem obema srečno pot in nato sta odplula.

Bilo je že precej časa od njunega odhoda, kar priteče nekega jutra Petek k meni in zakliče:

»Gospodar, gospodar! Dospeli so, dospeli so!«

Začudil sem se temu, ker nisem zapazil nikakega znaka, kakršnega bi mi moral dati Španec. Ne misleč na kako nevarnost, sem stekel proti obali. Presenetilo me je, ko sem videl na morju barko s trioglatim jadrom, ki se je napoltila uprav proti obali. Pohitel sem domov ter sem naročil Petku, naj pride z mano, ker ljudje v barki niso oni, ki jih pričakujemo. Nato sem se povzpел na hrib in sem videl dalje zunaj ladjo, ki je bila vrgla sidro. Takoj sem spoznal, da je to angleška ladja.

Bil sem silno razburjen. Prevzela me je velika radost, ali vzbudil se je tudi neki podzavestni sum, ki mi je pravil, naj pazim. Čudil sem se, kaj išče angleška ladja v tem koncu sveta. Viharja ni bilo, ki bi jo bil sem zanesel. Če so na ladji Angleži, gotovo niso prišli sem z dobrim namenom. Radi tega bo bolje, da ostanem skrit.

Nisem ostal dolgo v neznanju. Barka je dospela do obale in ljudje so se izkrcali. Bilo jih je edenajst, ali trije niso imeli orožja. Ti so takoj sedli na zemljo in so bili videti jako otožni. Ostali so hodili po obali sem in tja in so odšli nazadnje v gozd, najbrž da bi si odpočili.

Komaj so izginili, sem pozval Petka in počasi sva se približala trojici.

»Gospodje«, sem jim rekel, »ne prestrašite se. Mogoče najdete tu prijatelja, ki ga niste pričakovali.«

(Konec prih.)

### Dober odgovor.

Stari oče k vnuku: »Tu imaš kozarec in prinesi mi piva!«

Vnuk: »Dajte mi te-daj denar!«

Stari oče v šali: »Za denar pivo prinesiti je lahko, ali poskusi to brez denarja.«

Vnuk gre, za nekaj časa se vrne, postavi kozarec na mizo in reče: »Tu imate, stari oče.«

Ta hoče piti, ali kozarec je prazen. »Kaj pa to pomeni, saj je kozarec prazen!«

Vnuk: »Iz polnega kozarca piti, je lahko, toda poskusite to iz praznega!«

### Sreča v nesreči.

Janezek je padel v vodo, ribič ga je privlekel ven. Mama in tetka prisopete preplašeni.

Janezek si lovi besede in ko zamore spregovoriti, mu je prva skrb: »Mama, kaj ne, da se mi nocoj ne bo več treba umivati?«

### Zastavice.

Kateri človek je bil po smrti najbolj trd? (Lotoya žena - ki je postala sol.)

Česa Bog nikdar ne vidi, postopač pa vsaki čas? (Sebi enakega.)

Zakaj so žene bolj trdovratne ko moški? (Adam je iz mehke zemlje, Eva pa iz trde kosti.)

Česa je v vodi več: kamenja ali rib? (Rib, ker kamenje ni v vodi, temveč pod vodo.)



### Pozor! Pozor!

Za čiščenje prosvetega Rešnjega Telesa je izšel nov molitvenik

### „Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16 — z rdečo obrezo in Din 20 — z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

